

Organisationerne er klare over, at man fra mange Sider — støttet paa den Omstændighed, at enkelte Grundejere har optraadt lidet hensynfuldt i deres Lejefordringer — har en Tendens til at skære alle Grundejere over een Kam og behandle dem som en Slags Paria-Kaste. Vi vil nødig se denne Tankegang, der har faaet en vis officiel Autorisation gennem den hittidige Huslejelovgivning, udbredt stærkere, men vi vil ikke lægge Skjul paa, at Forslaget, som det foreligger, formentlig gaar videre og rammer Grundejerstanden unødvendig haardt og haardere end andre Samfundsklasser, der har maattet se deres fri Dispositionsret indskrænket. Den Gerning dels at fremstille Boliger, dels at udleje disse er et absolut nødvendigt Led i Samfundets Liv og bør ikke indskrænkes mere end nødvendigvis paakrævet. Vi skal tillade os at pege paa, at Huslejelovgivningen i Virkeligheden er en prisregulerende Foranstaltning, og at Lovgivningsmagten i mange andre Tilfælde, naar den har grebet prisregulerende ind, dels har lagt objektive Værdimaalere til Grund, dels har ydet en Erstatning under en eller anden Form til den Stand, der rammes, men ingen Stand eller Samfundsklasse er ramt saa haardt som Grundejerne, og dog er der ikke ydet nogen Erstatning til disse. Vedblivende at behandle Grundejerne paa en særegen Maade kan maaske føre videre Konsekvenser med sig, end man ved første Øjekast er tilbøjelig til at mene; thi Grundejerne i Danmark lever ikke et isoleret økonomisk Liv, idet saa godt som alle Ejendommene er prioriterede med offentlige Midler, og det kan faa uberegnelige Følger for hele den danske Realkredit, hvis Lovgivningsmagten farer for haardt frem mod Grundejerne. Vi skal i denne Henseende henvise til den Udtalelse, der tidligere er fremkommet fra Kreditforeningernes staaende Udvalg i Anledning af den tidligere Huslejelovgivning.

Organisationerne skal tillade sig at fastslaa følgende Hovedretningslinier for en kommende Huslejelovgivning:

Loven bør forberede en Tilbagevenden til normale Forhold. Dens Gyldighed bør derfor være stærkt tidsbegrænset. Lovens Formaal bør kun være at hindre urimelige Lejeforhøjelser.

Naar Ejer og Lejer er enige, maa en rimelig Forhøjelse af Lejen i Forhold til den Leje, der betaltes den 1. August 1914, være tilstedelig uden Sagens Indbringeselse for Nævnet.

Opsigelsesretten bør i videste Omfang gives Ejerne tilbage. Nævnenes Afgørelser maa ikke være suveræne. Der skal aabnes Parterne Adgang til Indankning eller Kære til højere Instans.

Ud fra foranstaaende Bemærkninger og Betragtninger tillader Organisationerne sig af foreslaa følgende Ændringer og Tilføjelser til det fremsatte Forslag:

ad § 1. 1) I 1ste Stykke udgaar 2det Punktum.

ad 1) Det er formentlig ikke overalt, at Kommunalbestyrelserne ved Valget af Grundejerrepræsentanter tager tilbørligt Hensyn til Indstillingsretten.

Under Hensyn hertil, og navnlig hvis vor Ændring Nr. 6 vedtages, bør formentlig Nyvalg finde Sted.

2) I 5te Stykke, 2det Punktum, indsættes efter „særlige Nævn“: „valgte efter de i § 2 indeholdte Regler“.

3) I samme Punktum sættes i Stedet for „valgte af Kommunalbestyrelsen“: „— 1 Husejer og 1 Lejer — valgte af Kommunalbestyrelsen efter de i § 2 indeholdte Regler“.

ad 2) og 3) Under Hensyn til Fremlejens store Indflydelse paa Beboelsesforholdene vilde vi anse det for meget uheldigt, om man vilde berøve Grundejerne, der her maa betragtes som særlig sagkyndige, den Adgang til at vaage over gode Boligforhold i deres Ejendomme, som man har givet dem gennem Husleje- og Fremlejeloven.

4) Efter 5te Stykke indsættes: „Bestemmelsen gælder kun for Lejligheder, der har været beboede før den 11. April 1916“.

ad 4) For ikke yderligere at hemme det private Byggeri turde det være paatrængende nødvendigt at bibeholde den nævnte nugældende Regel.

Det private Initiativs Betydning for Boligbyggeriet bør formentlig ikke undervurderes, og overfor Bemærkningerne i Lovforslagets Motiver ad § 1 finder vi Anled-